

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobkyně: **D. P.**, narozená X
bytem X
zastoupená Mgr. Rebekou Moťovskou Židuliakovou, advokátkou
sídlem Krátký lán 138/8, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Městský úřad Roudnice nad Labem**
sídlem Karlovo náměstí 21, 413 01 Roudnice nad Labem
zastoupený JUDr. Vojtěchem Vávrou, LL.M., advokátem
sídlem Štěpánská 644/35, 110 00 Praha 1

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím ve zneužití osobních údajů žalobkyně a v osobní návštěvě tajemníka žalovaného a vyhledávání žalobkyně v místě jejího trvalého pobytu dne 25. 9. 2023,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** v řízení o žalobě a kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 10. 7. 2024, č. j. 15 A 50/2023-32, právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

1. Žalobkyně se žalobou na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu domáhala toho, aby soud vydal rozsudek, jímž určí, že zásah žalovaného, spočívající v osobní návštěvě a vyhledávání žalobkyně v místě jejího trvalého pobytu dne 25. 9. 2023, dožadování se kontaktu žalobkyně, a informování rodinných příslušníků o tom, že žalobkyně podala žádost o informace ze své datové schránky, že se tato jeví jako podvodná, že je dáno podezření ze zneužití datové schránky a vyšetřování okolností podání žádosti o informace a informování rodinných příslušníků žalobkyně o tom, že podala žádost o informace, byl nezákonný.
2. Rozsudkem ze dne 10. 7. 2024, č. j. 15 A 50/2023-32, zdejší soud žalobu žalobkyně zamítl. Tento rozsudek však byl rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2024, č. j. 7 As 179/2024-35, zrušen a věc vrácena zdejšímu soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se zdejší soud měl zabývat argumentací žalobkyně, že tajemník žalovaného při své návštěvě rodině žalobkyně sdělil, že situaci s případným zneužitím datové schránky žalobkyně oznámí Policii České republiky, což mělo u rodinných příslušníků žalobkyně vyvolat rozrušení a zasáhnout do soukromí žalobkyně, a měl se zabývat i přiloženými screenshoty komunikace mezi žalobkyní a její matkou. Nejvyšší správní soud uložil zdejšímu soudu též to, aby v dalším řízení nejprve ve spolupráci se žalobkyní vyjasnil, jaký nezákonný zásah žalobkyně napadá a podle toho vypořádal žalobkyní předložené důkazy a věc řádně posoudil. Těmito závěry Nejvyššího správního soudu byl zdejší soud dle § 110 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vázán.
3. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 7 As 179/2024-35 poukázal také na to, že žalobkyně nabídla dvě roviny argumentace, které však ve svém důsledku nabízejí dva samostatné zásahy. V jedné rovině své argumentace žalobkyně spatřuje nezákonný zásah v tom, že tajemník žalovaného zneužil její osobní údaje uvedené v žádosti o informace (zejména adresu jejího trvalého pobytu a její jméno a příjmení) a na základě zneužití těchto osobních údajů poté navštívil žalobkyni na adrese jejího trvalého pobytu a domáhal se kontaktu s ní (srov. str. 1 žaloby označená jako „vymezení věci“). V druhé rovině své argumentace spatřuje žalobkyně nezákonný zásah v osobní návštěvě a vyhledávání žalobkyně v místě jejího trvalého pobytu tajemníkem žalovaného, dožadování se kontaktu se žalobkyní a informování jejích rodinných příslušníků o tom, že žalobkyně podala žádost o informace ze své datové schránky, že se tato žádost jeví jako podvodná, že je dáno podezření ze zneužití datové schránky, což souvisí s vyšetřováním okolností podání žádosti o informace (srov. str. 5 žaloby označenou jako „návrh rozsudku“).
4. V podání ze dne 3. 2. 2025 žalobkyně upravila návrh výroku rozsudku soudu tak, že nezákonný zásah spočíval v tom, že tajemník žalovaného zneužil její osobní údaje uvedené v žádosti o informace (zejména adresu jejího trvalého pobytu a její jméno a příjmení) a na základě zneužití těchto osobních údajů tajemník žalovaného poté navštívil žalobkyni na adrese jejího trvalého pobytu a domáhal se kontaktu s ní. Z takto formulovaného petitu žaloby soud vycházel při hodnocení věci v tomto rozsudku.

Žaloba a další podání žalobkyně

5. Žalobkyně v žalobě nejprve popsala, že zásahu se žalovaný dopustil dne 25. 9. 2023 tím, že v rozporu s právním předpisem užil osobní údaje žalobkyně k tomu, aby ji navštívil na její adrese trvalého pobytu, kde informoval její rodinné příslušníky o tom, že žalobkyně podala

žádost o informace, a že je dáno podezření na zneužití osobních údajů, které bude řešit Policie České republiky a že se celá věc jeví podvodně, pro což je nutné, aby žalobkyně či její matka kontaktovala tajemníka žalovaného a poskytla mu vysvětlení k podané žádosti. Následně se tajemník žalovaného dožadoval kontaktu se žalobkyní pod pohrůžkou podání trestního oznámení. Žalobkyně tvrdila, že jde o jednorázový zásah do jejích veřejných subjektivních práv, který byl ukončen.

6. Dále popsala skutkový stav tak, že dne 1. 8. 2023 podala žádost o informaci, kterou se dožadovala poskytnutí opatření obecné povahy, kterým bylo stanoveno dopravní značení ve správním obvodu žalovaného. Žalovaný žalobkyni tuto informaci neposkytl a rozhodnutím ze dne 10. 8. 2023, č. j. MURCE/36091/2023, žádost odmítl, přičemž jeho rozhodnutí bylo následně potvrzeno rozhodnutím Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 31. 8. 2023, č. j. KUUK/128412/2023. Poukázala na to, že tajemník žalovaného následně ve lhůtě pro podání žaloby proti tomuto rozhodnutí přijel na adresu trvalého pobytu žalobkyně, kde počal zvonit na zvonek.
7. Žalobkyně namítala, že žalovaný tímto zásahem zasáhl do dvou jejích práv. Jednak do ústavního práva dle čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, garantujícího ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života, a dále do práva na ochranu soukromí dle čl. 7 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Na právu dle čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod byla žalobkyně zkrácena tím, že tajemník žalovaného vyvolal u rodinných příslušníků žalobkyně otázky ohledně její činnosti a obavu z toho, zda jí vykonávaná činnost není protiprávní, neboť z pozice tajemníka úřadu tvrdil, že bude patrně nutné, aby činnost prověřovala policie. Tajemník žalovaného tak roznášením difamujících či jinak podivných tvrzení o žalobkyni přímo zasáhl do práva žalobkyně na soukromý a rodinný život. Žalovaný nebyl vůbec oprávněn navštěvovat žalobkyni v místě jejího bydliště na základě zneužitého osobního údaje ze spisu, nebyl oprávněn zvonit na její rodinné příslušníky a předkládat jim tvrzení o tom, jaká podání a jakým způsobem žalobkyně činí a kterak bude nutné, aby se věci věnovala policie.
8. Na právu dle čl. 7 odst. 1 Listiny základních práv a svobod byla žalobkyně zkrácena tím, neboť si tajemník žalovaného zaznamenal její adresu trvalého pobytu ze správního spisu. Je to žalovaný úřad, který je povinen dbát ochrany soukromí žalobkyně, včetně ochrany jejích osobních údajů. Žalovaný musí zajistit, aby osobní údaje žalobkyně, se kterými při své veřejnoprávní činnosti přijde do styku, nebyly zneužity či neoprávněně použity k jiné činnosti, než ke které je stanoveno zákonem. Žalovaný neuchránil údaje žalobkyně před jejich neoprávněným zneužitím svým zaměstnancem.
9. Žalobkyně v replice uvedla, že byla zkrácena na právu na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života i na právu na ochranu soukromí. Pokud tajemník úřadu vyhledával žalobkyni v místě jejího bydliště, hovořil s jejími rodinnými příslušníky, sdělil, že je dáno podezření, které bude muset šetřit policie, pokud se žalobkyně neozve, vyvolal takový stav, který objektivně narušil rodinné vztahy, klidné rodinné soužití a vyvolal vypjaté situace mezi žalobkyní a její matkou, která po žalobkyni dokonce v první chvíli vyžadovala, aby se ihned vrátila do České republiky z USA a vyřešila problémy, které má s úřady, protože jinak bude věc šetřit policie s žalobkyní a její babičkou, která se obávala policejního vyšetřování žalobkyně; zásah do ochrany soukromí byl dán tím, že žalovaný užil adresu žalobkyně v rozporu se zákonem k činnosti, ke které jej právní řád neopravňuje, a že sděloval o žalobkyni, že podala žádost o informace.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

10. V podání ze dne 3. 2. 2025 žalobkyně uvedla, že žalovaný jako povinný subjekt nebyl vůbec oprávněn s osobními údaji žalobkyně nakládat jinak, než za účelem ztotožnění žalobkyně v registru obyvatel či seznamu držitelů datových schránek a poskytnutí informací. Naopak byl povinen osobní údaje žalobkyně v tomto směru chránit. Žádný právní předpis neopravňuje orgán veřejné moci, který je zároveň povinným subjektem, aby osobně vyhledával žadatele o informace, navštěvoval je doma (nadto bez ohlášení, které je slušností i mezi přáteli) a domáhal se kontaktu s nimi. Žalobkyně má právo na ochranu před neoprávněnými zásahy do soukromého a rodinného života, které mohou spočívat též v neohlášených a neodsouhlasených návštěvách představitelů orgánů veřejné moci, samozřejmě s výjimkou případů, kdy právní předpis takový postup výslovně ukládá. Žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2018, č. j. 9 As 198/2018–37.
11. V podání ze dne 17. 2. 2025 uvedla, že dovozuje-li žalovaný, že nebyla přímo zkrácena na svých právech proto, že tajemník hovořil s jejími příbuznými a označoval ji pouze jejími iniciálami, pak se tato argumentace dle žalobkyně míjí s vymezením zásahu, kdy nezákonné bylo již to, že žalovaný použil její osobní údaje k jiným účelům, než právní předpis ukládá. Otázka způsobeného „chaosu“ v rodině žalobkyně, tj. která z osob D.P. žijící na dané adrese (tj. rodina žalobkyně) má aktivní datovou schránku, z které odchází žádosti, aniž by o tom vlastník datové schránky věděl, je již sekundární. Přesto dodala, že žalovaný si musel být vědom toho, že v konečném důsledku dojde k přímé identifikaci žalobkyně, protože v opačném případě by jím tvrzený účel návštěvy nedával smysl. Žalobkyně konstatovala, že neoprávněné zpracování osobních údajů porušuje právo na soukromí, aniž by bylo nutné zkoumat intenzitu zásahu, je-li toto zpracování nezákonné. Na tom již nemůže nic měnit, to, že žalovaný údaje nezveřejňoval či nešířil mezi třetími osobami; stačilo, že žalovaný použil údaje v rozporu s jejich účelem.
12. V podání ze dne 27. 2. 2025 zdůraznila, že se v žádném případě nejednalo o zpracování osobních údajů k ochraně životně důležitých zájmů žalobkyně. Ani podezření ze zneužití datové schránky není životně důležitým zájmem; zde navíc žádné takové důvodné podezření dáno nebylo. Žalovaný mohl mít maximálně domněnku, k ověřování domněnek však nelze osobní údaje, poskytnuté k jinému účelu, zneužívat. Pokud měl žalovaný vskutku důvodné podezření, že došlo ke zneužití datové schránky žalobkyně, tj. že byl spáchán trestný čin, jehož je žalobkyně obětí, pak zůstává nevysvětleno, proč věc neoznámil policii; tím spíše, že při své návštěvě žalobkyně se nedozvěděl nic, co by jeho „důvodné podezření“ vyvracelo. Jediná myslitelná odpověď na tuto otázku je, že žalovaný žádné důvodné podezření ze zneužití datové schránky neměl a jde o účelovou obranu v tomto soudním řízení. Zdůraznila, že vydáním rozhodnutí o odmítnutí žádosti, které v momentě návštěvy tajemníka již bylo v právní moci, byl zkonzumován účel poskytnutí osobních údajů žalobkyně a jakékoli jejich další zpracování (tzn. například pro žalovaným vedené šetření či prověřování, tím méně pouhé domněnky) již nebylo zákonné.

Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. Dále uvedl, že jednou z podmínek pro přiznání ochrany proti zásahu správního orgánu je podmínka, aby byl žalobce zásahem zkrácen na svých právech, k čemuž ovšem v této věci nedošlo. Zdůraznil, že žalobkyně uvádí mnoho skutečností, kdy podle ní došlo ke zkrácení jejích práv. Žalovaný byl však přesvědčen, že vyličení, jak k tvrzenému zkrácení jejích práv došlo,

je nepravdivé, účelově zveličené a zkreslené. Ve skutečnosti k žádnému zkrácení práv žalobkyně nedošlo a její vyličení skutečností v žalobě má za cíl pouze účelově zveličit tvrzené důsledky jednání žalovaného. Uvedl, že tajemník nikomu žádným způsobem nevyhrožoval podáním trestního oznámení, ani se nechoval tak, že by si jiná osoba mohla jeho jednání jako vyhrožování vyložit. Byl toho názoru, že jednáním tajemníka nemohlo dojít k vyvolání obavy o protiprávnosti jednání žalobkyně u jejích rodinných příslušníků. Z logického pohledu dle žalovaného ani nedává smysl, aby tajemník nějakým způsobem vyhrožoval žalobkyni, protože tajemník žalobkyni kontaktoval nikoli z toho důvodu, že by žalobkyně byla z něčeho podezřelá, nýbrž z toho důvodu, aby si tajemník ověřil, zdali datová schránka žalobkyně byla, či nebyla nějakým způsobem zneužita. Z pohledu žalovaného byla žalobkyně v tomto případě považována za potenciální poškozenou.

14. Uvedl, že „*zaznamenáním adresy žalobkyně ze spisu*“ nedošlo dle jeho názoru k porušení práva dle čl. 7 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. S adresou žalobkyně nakládal žalovaný v souvislosti s činností povinného subjektu dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, v rámci zjištění skutečné totožnosti žadatele. V každém případě se nejednalo o závažné porušení, které by naplňovalo zásah do práva žalobkyně dle čl. 7 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Poukázal též na fakt, že adresa žalobkyně je veřejně dostupná v živnostenském rejstříku. Její adresu si tedy může zjistit jakákoli osoba s přístupem k internetu. Zdůraznil, že žalovaný, resp. tajemník, nikdy rodinným příslušníkům žalobkyně neřekl, že žalobkyně podala žádost o informace, nýbrž pouze sdělil, že hledá osobu s iniciálami D. P., která podala žádost o informaci. Jméno a příjmení žalobkyně tedy nesdělil, nýbrž jej podle svých nejlepších schopností s ohledem na situaci anonymizoval, obdobně jako tak činí například Nejvyšší soud či Nejvyšší správní soud, tj. uvedením iniciál. Skutečnost, že nějaká osoba podala blíže nespecifikovanou žádost o informace, nemůže dle názoru žalovaného být v žádném případě považována za osobní údaj. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem je tak závěr žalobkyně o tvrzeném zasažení do jejího práva dle čl. 7 odst. 1 Listiny základních práv a svobod nesprávný.
15. V podání ze dne 4. 2. 2025 poukázal žalovaný na to, že se žalobkyně během návštěvy tajemníka žalovaného vůbec nenacházela v předmětné nemovitosti, nýbrž byla na dovolené v USA. Tajemník žalované její byt vůbec neprocházel, nýbrž stál pouze ve dveřích a nijak se nedomáhal vstupu. Příbuzným žalobkyně dokonce ani nesdělil konkrétní jméno osoby, kterou hledá, nýbrž sdělil pouze iniciály. Žalovaný byl proto přesvědčen, že i pokud by jednání tajemníka žalovaného bylo možné považovat za zásah orgánu veřejné moci, nemohl žalobkyni přímo zkrátit na jejích právech. Žalovaný konstatoval, že pokud by mělo být jednání tajemníka žalovaného nezákonné z důvodu porušení ústavních práv žalobkyně, muselo by ji takové porušení způsobit skutečnou újmu. K tomu žalovaný odkázal na usnesení sp. zn. IV.ÚS 2582/18, v němž Ústavní soud k porušení ústavně chráněného práva na spravedlivý proces konstatuje základní zásadu, že „*ne každé pochybení dosahuje intenzity porušení ústavně zaručených práv.*“ Žalovaný byl přesvědčen o tom, že tento závěr je možné vztáhnout na jakékoliv údajné porušení ústavních práv.
16. V podání ze dne 18. 2. 2025 konstatoval, že skutečnost, že osobní údaje byly poskytnuty žalobkyni za účelem vyřízení žádosti o informace, *a priori* nevylučuje využití jejích osobních údajů za jiným účelem. Jak vyplývá z informací dostupných na webových stránkách Evropské komise, je možné využívat osobní údaje i k jinému účelu, než ke kterému byly získány. Podmínkou je, že správci osobních údajů k dalšímu zpracování svědčí právní titul. Zároveň žalovaný poukázal na skutečnost, že odkaz žalobkyně na rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 21. 8. 2018, č. j. 9 As 198/2018-37, kterým odůvodnila svoji žalobu, se týkal zásahu spočívajícího ve zveřejnění osobních údajů žadatele o informaci. V takovém případě není pochyb o tom, že ke krácení práv žadatele o informaci došlo. V nyní projednávané věci však k žádnému zveřejnění nedošlo, a proto nemohlo dojít ani k přímému zásahu do práv žalobkyně.

Posouzení věci soudem

17. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
18. Žalobu na ochranu před nezákonným zásahem soud posoudil podle části třetí hlavy druhé třetího dílu s. ř. s. Žalobou na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu se podle § 82 odst. 1 s. ř. s. může každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, domáhat ochrany proti takovému zásahu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný. Podle § 87 odst. 1 s. ř. s. platí, že soud o této žalobě rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; pokud soud rozhoduje pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu. Podle § 87 odst. 2 s. ř. s. platí, že soud rozsudkem určí, že provedený zásah byl nezákonný, a trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování, zakáže správnímu orgánu, aby v porušování žalobcova práva pokračoval, a přikáže, aby, je-li to možné, obnovil stav před zásahem. Žalovaným je pak podle § 83 s. ř. s. správní orgán, který podle žalobního tvrzení zásah provedl.
19. Soud se nejprve zabýval podmínkami řízení o podané žalobě, a to mimo jiné tím, zda je žalobkyně osobou aktivně legitimovanou a zda se v dané věci jedná o zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 9. 2007, č. j. 9 Aps 1/2007-68, uvedl, že *„aktivně legitimována k podání žaloby na ochranu proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení správního orgánu je každá osoba, která tvrdí, že byla tímto zásahem, pokynem či donucením přímo zkrácena na svých právech. Soud proto v rámci úvahy o splnění podmínek řízení zkoumá pouze toto tvrzení, nikoliv už jeho důvodnost, neboť ta je předmětem vlastního meritorního posouzení věci.“* Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu k tomu v usnesení ze dne 16. 12. 2008, č. j. 8 Aps 6/2007-247, dále judikoval, že *„posouzení jednotlivých definičních znaků tvrzeného nezákonného zásahu (zkrácení na právech, nezákonnost zásahu) představuje vždy úvahu ve věci samé, která v konečném důsledku může vést nanejvýš k zamítnutí žaloby (se závěrem, že k tvrzenému zásahu vůči žalobci nedošlo, nebo že k němu sice došlo, nebyl však nezákonný, anebo sice nezákonným byl, avšak žalobce jím nebyl přímo zkrácen na svých subjektivních právech) - § 87 odst. 3 s. ř. s., - nikoliv k jejímu odmítnutí pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení.“*
20. Soud konstatuje, že u žalobkyně byla splněna podmínka aktivní procesní legitimace, protože konsekventně tvrdí, že tajemník žalovaného zneužil její osobní údaje uvedené v žádosti o informace (zejména adresu jejího trvalého pobytu a její jméno a příjmení) a na základě zneužití těchto osobních údajů tajemník žalovaného poté navštívil žalobkyni na adrese jejího trvalého pobytu a domáhal se kontaktu s ní. Žaloba je soudem zároveň hodnocena za včasnou, jelikož k tvrzenému zásahu mělo dojít dne 25. 9. 2023, přičemž žaloba byla podána dne 25. 11. 2023, tj. do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobkyně dozvěděla o tvrzeném nezákonném zásahu a současně do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo (§ 84 odst. 1 s.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

ř. s.). Jako zásahová žaloba deklaratorního typu je předmětná žaloba též bez dalšího přípustná, soud proto mohl přistoupit k jejímu věcnému projednání.

21. Soud zároveň stručně, neboť je na tom mezi účastníky tohoto soudního řízení shoda, poznamenává, že žalovaný ve vyjádření k žalobě implicitně potvrdil, že tajemník žalovaného dne 25. 9. 2023 jednal jménem žalovaného, resp. nepřijel na adresu trvalého pobytu žalobkyně jako soukromá fyzická osoba. Jednání tajemníka žalovaného je tedy plně přičitatelné právě žalovanému, který je tak pasivně legitimovaným subjektem v tomto soudním řízení. Otázkou ve věci tedy zůstává, zda jednání žalovaného skutečně zasáhlo do tvrzeného práva žalobkyně.
22. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který tu byl v době tvrzeného zásahu (neboť jde o žalobu deklaratorní), dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
23. Z vyjádření žalovaného je zřejmé, že v dané věci neexistuje žádná spisová dokumentace. Rovněž žalobkyně k prokázání svých tvrzení jako důkaz navrhla pouze svůj účastnický výslech a screenshoty komunikace mezi ní a její matkou. Soud dle § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl k návrhu žalobkyně dokazování jejím účastnickým výslechem. Z tvrzení žalobkyně totiž vyplývá, že byla v době zásahu, tj. dne 25. 9. 2023, na dovolené v USA, a tedy nebyla popisovanému zásahu přítomna. Výslech žalobkyně tudíž nemohl prokázat, jak tvrzený zásah proběhl. Soud zároveň zdůrazňuje, že pro provedení výslechu žalobkyně jako účastnice řízení nebyly ani splněny zákonné podmínky. Podle § 131 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), může soud důkaz výslechem účastníků nařídít mj., jestliže dokazovanou skutečnost nelze prokázat jinak. V posuzované věci si přitom lze např. představit jako důkaz svědeckou výpověď rodinného příslušníka žalobkyně, se kterým dne 25. 9. 2023 mluvil tajemník žalovaného, a který by tedy mohl popsat, jak popisovaný zásah, jehož byl přítomen, probíhal, či výpověď matky žalobkyně, která měla dle tvrzení žalobkyně s tajemníkem žalovaného telefonicky hovořit; takové důkazní návrhy však ve věci nebyly uplatněny.
24. Soud dle § 52 odst. 1 s. ř. s. též pro nadbytečnost neprovedl dokazování screenshoty komunikace mezi žalobkyní a její matkou. Prostřednictvím zmíněné komunikace se svou matkou se žalobkyně snažila prokázat tvrzení obsažené v žalobě před upřesněním jejího petitu, že tajemník žalovaného při své návštěvě rodině žalobkyně sdělil, že situaci s případným zneužitím datové schránky žalobkyně oznámí Policii České republiky, což mělo u rodinných příslušníků žalobkyně vyvolat rozrušení a zasáhnout do soukromí žalobkyně. Jak však vyplývá ze žalobkyní upraveného petitu žaloby, jí tvrzený zásah se již vůbec netýká toho, že by tajemník žalovaného měl oznámit policii možné zneužití datové schránky žalobkyně. Dokazování screenshoty komunikace mezi žalobkyní a její matkou je tak pro tvrzený zásah a rozhodnutí soudu o žalobě nepotřebný.
25. Soud pak mohl za použití § 64 s. ř. s. v souladu s § 120 odst. 3 o. s. ř. vzít za svá skutková zjištění toliko shodná tvrzení účastníků, neboť jiné důkazy krom výše popsanych důkazních návrhů nebyly žádným z účastníků řízení navrženy.
26. Ze shodných skutkových zjištění účastníků tak má soud za prokázané, že tajemník žalovaného přijel dne 25. 9. 2023 na adresu trvalého pobytu žalobkyně, kde zazvonil na zvonek, aby následně sdělil rodinnému příslušníkovi žalobkyně, že hledá osobu s iniciálami D. P., která podala prostřednictvím datové schránky žádost o informace, za účelem toho, zda nedošlo ke zneužití její datové schránky.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

27. Na tomto místě soud uvádí, že pro poskytnutí ochrany podle § 82 a násl. s. ř. s. je nezbytné splnit pětici kumulativních podmínek, tj. žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem správního orgánu v širším smyslu, který není rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu, nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasazeno (5. podmínka). Není-li byt' jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. poskytnout (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005-65, nebo ze dne 6. 4. 2017, č. j. 1 Afs 4/2017-40). Za nezákonný zásah jsou přitom považovány neformální úkony, pro které mohou, avšak nemusí být stanovena pravidla (např. faktické pokyny, bezprostřední zásahy, zajišťovací úkony), které nejsou činěny formou rozhodnutí, ale přesto osoby, vůči nimž jsou činěny, jsou povinny na jejich základě něco konat, něčeho se zdržet, nebo něco strpět (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2004, č. j. 2 Afs 17/2003-54). Zásahová žaloba tak chrání proti jakýmkoli aktům či úkonům veřejné správy směřujícím proti jednotlivci, které jsou způsobilé zasáhnout sféru jeho práv a povinností a které nejsou pouhými procesními úkony technicky zajišťujícími průběh řízení. Nemusí jít nutně o akty neformální povahy či jen o faktické úkony, nýbrž i o jakékoli jiné konání či opomenutí konat, nelze-li je podřadit pod pojem rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Aby tedy nějaký úkon mohl být pojmově nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s., musí se jednat o individuální úkon veřejné moci, který je přímo namířen proti jednotlivci a přímo zasahuje do jeho veřejných subjektivních práv.
28. Soud tedy přistoupil k posouzení první a druhé podmínky pro poskytnutí ochrany podle § 82 a násl. s. ř. s., zda jednání žalovaného spočívající v tom, že tajemník žalovaného zneužil její osobní údaje uvedené v žádosti o informace (zejména adresu jejího trvalého pobytu a její jméno a příjmení) a na základě zneužití těchto osobních údajů tajemník žalovaného poté navštívil žalobkyni na adrese jejího trvalého pobytu a domáhal se kontaktu s ní, zkrátilo žalobkyni přímo na jejích právech.
29. K tvrzenému zásahu do práva na ochranu soukromí dle čl. 7 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, podle něhož je zaručena nedotknutelnost osoby a jejího soukromí, soud předně poukazuje na komentář k tomuto článku (srov. Wagnerová, E., Šimíček, V., Langášek, T., Pospíšil, I., Chalupová, M., Kilian, P., Procházka, V., Tomková, M. a kol. *Listina základních práv a svobod: Komentář*. Praha: Wolters Kluwer. ASPI_ID KO2_1993CZ. Dostupné z: www.aspi.cz. ISSN 2336-517X.), podle něhož jakkoliv „ústavodárce nepostupoval příliš promyšleně, když nakonec hlasováním projevil vůli ponechat v čl. 7 odst. 1 Listiny i garanci soukromí, nelze výslednému textu upřít jistou logiku, byť odlišnou od projevené intence jednotlivých ústavodárců. Souvislost ochrany tělesné a duševní integrity s právem na soukromí je velmi úzká, což lze demonstrovat na řadě mezinárodních úmluv o lidských právech a svobodách (viz např. čl. 3 Úmluvy nebo čl. 5 Africké charty lidských práv a práv národů či čl. 5 Meziamerické úmluvy o lidských právech a svobodách) i na judikatuře nejvyšších, ústavních či mezinárodních soudů, které při absenci explicitních ustanovení o respektování tělesné a duševní integrity člověka poskytují těmto hodnotám ochranu právě prostřednictvím interpretace práva na soukromí (např. ESLP při výkladu čl. 8 Úmluvy: rozsudek Glass proti Spojenému království, § 70, týkající se autorizace léčebných zákroků na těžce mentálně postižené nezletilé osobě, rozsudek Juhne proti Turecku, § 82, týkající se nucené gynekologické prohlídky vykonané bez svobodného a informovaného souhlasu ženy zadržené bezpečnostními složkami, rozsudek Wainwright proti Spojenému království, § 43, odkazující na starší rozsudky Costello-Roberts proti Spojenému království a Bensaid proti Spojenému Království a mnohé další). V systematické Listiny je právo na soukromí primárně garantováno v čl. 10 Listiny (pod jeho rozsah, konkrétně čl. 10 odst. 3,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

spadají i otázky spojené s následným „zpracováváním“ osobních údajů, jež byly získány uskutečněným zásahem do tělesné a duševní integrity, např. genetická informace, výsledky chemického rozboru krve atp.). „Zbytková“ garance soukromí v čl. 7 odst. 1 se tak uplatní pouze v segmentu ochrany tělesné a duševní integrity, resp. tam, kde respektování soukromí úzce souvisí nebo je spojeno s problematikou zásahů do tělesné a duševní integrity. Popsané zúžení rozsahu čl. 7 odst. 1 Listiny pak má i ten důsledek, že tato základní svoboda svědčí pouze osobám fyzickým, nikoliv právnickým (jejich „nedotknutelnost“ je chráněna prostřednictvím základního práva na ochranu soukromí podle čl. 10 Listiny, včetně speciálních případů ochrany soukromí podle čl. 12 a čl. 13 Listiny).“ Z uvedeného je zřejmé, že argumentace žalobkyně zásahem do jejího práva na ochranu soukromí dle čl. 7 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, který souvisí se zásahem do tělesné a duševní integrity, je nepřiléhavá na posuzovanou věc.

30. Právo na ochranu osobních údajů je totiž zakotveno v čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, podle něhož každý má právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě.
31. Osobními údaji jsou veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě; identifikovatelnou fyzickou osobou je fyzická osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, například jméno, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo na jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby [srov. čl. 4 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů (dále jen „GDPR“)].
32. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu se za osobní údaj považuje *„jakýkoliv údaj, který se musí týkat fyzické osoby (subjektu údajů) a tato fyzická osoba je nebo může být přímo ze shromážděných údajů nebo na jejich základě jiným způsobem (nepřímo) identifikována“*, a naopak o osobní údaj *„nepůjde, jestliže s přihlédnutím ke „všem prostředkům, které mohou být rozumně použity“ možnost určení osoby neexistuje nebo je zanedbatelná“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 As 113/2012-133). Komentářová literatura při určení osobního údaje do přímé identifikace subjektu údajů řadí konkretizaci osoby uvedením jejího jména, příjmení a adresy. Do nepřímé identifikace pak řadí jakoukoli jinou kombinaci osobních údajů, která umožní jednoznačně od sebe odlišit konkrétní fyzické osoby: datum narození, rodné číslo, číslo bankovního účtu, vzhled osoby, její výška, váha, barva vlasů a očí, údaje o majetku, rodinný stav, vzdělání, zaměstnání aj., vztahují-li se k určené či určitelné osobě. Základním kritériem pro posouzení toho, zda se jedná o osobní údaj, či nikoliv, je reálná možnost zjištění identity fyzické osoby. GDPR k dosavadnímu výčtu osobních údajů přiřadilo lokační údaje (tj. zařízení schopné zjišťovat nebo sledovat pohyb) a síťový identifikátor (IP adresa, cookies, aj.) [srov. Jelínková, J., Tuháček, M. Zákon o svobodném přístupu k informacím. Praktický komentář. § 8a. ASPI ID: KO 106_1999CZ].
33. Soud poté považuje pro posouzení věci za důležitou skutečnost, že žalobkyně dne 25. 9. 2023 nebyla na adrese jejího trvalého pobytu přítomna, neboť v té době byla dle vlastního tvrzení na návštěvě v USA. Tajemník žalovaného tedy dne 25. 9. 2023 se žalobkyní vůbec nehovořil a nevstoupil do jejího obydlí. Stěží tak lze hovořit o tom, že by tajemník žalovaného dne 25. 9. 2023 mohl narušit její soukromí, jestliže jeho návštěvě nebyla žalobkyně vůbec přítomna.
34. Soud dále zdůrazňuje, že informace, které sdělil tajemník žalovaného dne 25. 9. 2023 rodinnému příslušníku žalobkyně, tj. že hledá osobu s iniciálami D. P., která podala prostřednictvím datové schránky žádost o informace, nelze považovat za osobní údaje, které

by objektivně umožnily žalobkyni identifikovat. Uvedení iniciál osoby nelze samo o sobě v žádném případě považovat za osobní údaj, neboť ze samotných iniciál nelze zjistit přímé identifikační údaje fyzické osoby, tedy ani žalobkyně. Iniciály osoby nelze zaměňovat např. s kombinací jména a příjmení, která by již žalobkyni umožnila identifikovat. Za údaj, který by žalobkyni ztotožnil, nelze považovat ani obecnou informaci o tom, že osoba D. P. podala blíže neurčenou žádost o informaci, neboť dle shodných tvrzení účastníků řízení tajemník žalovaného nesdělil rodinnému příslušníkovi žalobkyně předmět žádosti (tedy toho, čeho se žádost o informace týkala) či datum vyhotovení žádosti nebo jejího podání žalovanému. Za osobní údaj nepovažuje soud ani informaci o tom, že žádost o informace měla být podána prostřednictvím datové schránky, neboť ani obecný údaj o zřízení datové schránky, aniž by tajemník sdělil ID datové schránky osoby s iniciálami D. P., není schopen identifikovat žádnou osobu. I když soud připouští, že z toho, že se v daném případě jednalo o tajemníka žalovaného, lze snadno dovodit, že žádost o informace byla patrně podána u žalovaného, nejedná se ani v takové situaci o údaj, který by žalobkyni jednoznačně označil. Soud tak uzavírá, že žádný z výše uvedených údajů, který dne 25. 9. 2023 sdělil tajemník žalovaného rodinnému příslušníkovi žalobkyně, není sám o sobě ani ve vzájemné kombinaci schopen přímo identifikovat určitou osobu, a nelze je tak považovat za osobní údaje ani skupinu údajů, které umožňují identifikovat fyzickou osobu. Nelze proto konstatovat, že by žalovaný nepřiměřeně zasáhl zejména do jejího práva na zachování lidské důstojnosti či na ochranu soukromého a osobního života, jestliže tajemník žalovaného sdělil, že hledá osobu s iniciálami D. P., která podala prostřednictvím datové schránky žádost o informace.

35. K tvrzení, že tajemník žalovaného zneužil její osobní údaje uvedené v žádosti o informace (zejména adresu jejího trvalého pobytu a její jméno a příjmení) a na základě těchto osobních údajů ji poté navštívil, soud souhlasí se žalobkyní v tom, že byly-li žalovanému jako povinnému subjektu osobní údaje poskytnuty výhradně pro potřeby identifikace žadatele a vedení řízení o podané žádosti, byl tento účel plně zkonsumován již vyřízením žádosti, s tím, že jakékoliv další zpracování (zveřejňování) takto získaných osobních údajů zákon nepředpokládá, a k dosažení popsaného účelu to není jakkoliv nezbytné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2018, č. j. 9 As 198/2018-37). Lze tak konstatovat, že pokud tajemník žalovaného využil osobní údaje žalobkyně v rozsahu jméno a příjmení a adresa jejího trvalého pobytu, které zjevně získal v souvislosti se zpracováním a vyřízením žádosti žalobkyně o informace, aby se ji pokusil vyhledat v místě jejího pobytu, ačkoli žádost o informace žalobkyně byla již vyřízena, neměl pro využití výše uvedených osobních údajů žádný zákonný podklad. V tomto směru tedy postup tajemníka žalovaného není v souladu se zákonem.
36. Soud se poté zabýval tím, zda využití osobních údajů v rozsahu jméno a příjmení žalobkyně a adresa jejího trvalého pobytu pro následný pokus o kontaktování žalobkyně v místě jejího trvalého pobytu představuje dotčení právní sféry žalobkyně. Soud zdůrazňuje, že zpracování (využití) výše specifikovaných osobních údajů žalobkyně v tomto případě nelze srovnávat se zveřejněním osobních údajů žadatele o informace na internetových stránkách povinného subjektu, hromadnými sdělovacími prostředky (např. i v regionálních či městských novinách) či na sociálních sítích. Zveřejnění osobních údajů totiž znamená jejich neomezené zpřístupnění třetím osobám, následkem čehož kterákoli třetí osoba může dané údaje získat, což samo o sobě způsobuje intenzivní zásah do práv, u nichž již není třeba hodnotit intenzitu či rozsah zásahu, jak ostatně dovodila judikatura Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek č. j. 9 As 198/2018-37).

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

37. V posuzované věci však tajemník žalovaného využil osobní údaje žalobkyně nikoli k jejich zveřejnění, ale k vyhledání právě žalobkyně na adrese jejího trvalého pobytu; postup tajemníka žalovaného tedy rozhodně neznamenal, že by osobní údaje žalobkyně byly neomezeně zpřístupněny třetím osobám, které by žalobkyni mohly identifikovat, a nelze tak hovořit o tom, že by postup tajemníka žalovaného měl bez dalšího představovat intenzivní zásah do soukromí žalobkyně. Za daného stavu tak bylo třeba posuzovat, zda tímto postupem žalovaný jako povinný subjekt nepřiměřeně zasáhl zejména do práva žalobkyně na ochranu soukromého a osobního života.
38. Je přitom nutné mít na paměti, že dle čl. 4 preambule GDPR není právo na ochranu osobních údajů právem absolutním; musí být posuzováno v souvislosti se svou funkcí ve společnosti a v souladu se zásadou proporcionality musí být v rovnováze s dalšími základními právy (zejména respektování soukromého a rodinného života, obydlí a komunikace, ochrana osobních údajů, svoboda myšlení, svědomí a náboženského vyznání, svoboda projevu a informací, svoboda podnikání, právo na účinnou právní ochranu a spravedlivý proces, jakož i kulturní, náboženská a jazyková rozmanitost).
39. V tom, že tajemník žalovaného bez zákonného podkladu využil osobní údaje žalobkyně v rozsahu jejího jména, příjmení a adresy trvalého pobytu a pokusil se ji vyhledat v místě jejího trvalého pobytu, pak soud spatřuje toliko nepatrné dotčení právní sféry žalobkyně. Návštěvu tajemníka žalovaného lze dle soudu připodobnit k návštěvě doručovatele provozovatele poštovních služeb či orgánu veřejné moci při doručení zásilky. I doručovatel se dostaví k bydlíšti osoby, které má být doručována zásilka, a není-li taková osoba při návštěvě doručovatele přítomna, po zazvonění sdělí osobě, která s ním komunikuje, že hledá konkrétní osobu za účelem doručení zásilky. Také jde o vědomost údajů k určité fyzické osobě v rozsahu jméno, příjmení a adresa pobytu, nicméně v takovém postupu nelze shledat zásah do práv chráněných čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod či do práva na respektování soukromého a rodinného života. V posuzované věci tak nejde o to, že by tajemník žalovaného sdělil neomezenému počtu třetích osob osobní údaje žalobkyně, což by představovalo intenzivní zásah do práv žalobkyně. Tajemník žalovaného dne 25. 9. 2023 v bydlíšti žalobkyně, aniž by do něj vstoupil, uvedl rodinnému příslušníku žalobkyně konkrétně „toliko“, že hledá osobu s iniciálami D. P., která podala prostřednictvím datové schránky žádost o informace, což však nelze považovat za osobní údaje.
40. Nepatrné dotčení právní sféry žalobkyně, o něž nyní šlo, tedy nelze označit za „zásah“ do veřejných subjektivních práv žalobkyně, jenž by si zasluhoval ochranu žalobou podle § 82 s. ř. s. Nezákonný zásah totiž musí dosahovat jisté intenzity, a to právě proto, aby bylo možno vůbec uvažovat o zasažení na právech konkrétní osoby; v opačném případě nemůže být ochrana prostřednictvím zásahové žaloby poskytnuta. Soud poukazuje na rozsudek ze dne 7. 11. 2022, č. j. 4 As 205/2022-33, v němž Nejvyšší správní soud v odstavci 22 uvedl, že „[p]odle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2020, č. j. 10 As 306/2019-20, za nezákonný zásah přitom nelze označit jakýkoli nezákonný postup správního orgánu, ale pouze ten, který dosáhne určité intenzity. Jen takový postup může naplnit podmínky stanovené v § 82 s. ř. s. Ochrana ve smyslu tohoto ustanovení je nutné poskytnout jen proti nezákonným postupům, které představují reálný (nikoliv jen imaginární či mizivý) dopad do práv žalobce. Judikatura správních soudů zpravidla akceptuje požadavek určité minimální intenzity nezákonného postupu v hodnocení okolností konkrétní věci. Obdobně jako drobné pochybení ve správním řízení není důvodem pro rušení výsledného rozhodnutí, tak ani drobné pochybení, které mohlo zasáhnout veřejná subjektivní práva jednotlivce, nemá být v souladu s prosazovanou zásadou de minimis

non curat praetor (malíčkostmi se soudce nezabývá) označeno za nezákonný zásah (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2021, č. j. 9 As 133/2021-23, ze dne 16. 10. 2013, č. j. 4 As 71/2013-5, a ze dne 15. 4. 2010, č. j. 8 As 56/2009-99).“

41. Pouze pro úplnost soud poznamenává, že pokud žalobkyně popisovala zásah do práv jejich rodinných příslušníků se stejnými iniciálami, jako má žalobkyně, s tím, že celou rodinu tajemník žalovaného uvrhl v nejistotu, která z osob s iniciálami D. P. má zřízení datovou schránku, která z osob je zneužívána, nejde o zásah do práv žalobkyně, ale do práv jejich rodinných příslušníků. Žalobkyně přitom není oprávněna se žalobou na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu domáhat ochrany práv třetích osob.
42. Soud tedy uzavírá, že jednání žalovaného spočívající v tom, že tajemník žalovaného využil její osobní údaje uvedené v žádosti o informace (zejména adresu jejího trvalého pobytu a její jméno a příjmení) a pokusil se dne 25. 9. 2023 navštívit a kontaktovat žalobkyni na adrese jejího trvalého pobytu, nelze označit za „natolik intenzivní zásah“ do veřejných subjektivních práv žalobkyně, jenž by vyžadoval ochranu rozhodnutím soudu podle § 82 s. ř. s. Nebyla tak naplněna první ani druhá podmínka pro poskytnutí ochrany před nezákonným zásahem spočívající v přímém zkrácení práv žalobkyně popisovaným zásahem, byť lze obecně souhlasit s tím, že k takovému jednání tajemník žalovaného neměl zákonné zmocnění.
43. S ohledem na to, že nebyla splněna první a druhá podmínka pro poskytnutí ochrany dle § 82 a násl. s. ř. s., se soud již nezabýval naplněním zbylých podmínek pro vyslovení nezákonného zásahu, jak tyto byly dříve vyloženy.
44. Se zřetelem ke všemu výše uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 87 odst. 3 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
45. O náhradě nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 10. 7. 2024, č. j. 15 A 50/2023-32, rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 110 odst. 3 téhož zákona. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a proto nemá na náhradu nákladů řízení právo. U žalovaného se musel zabývat soud tím, zda náklady, které měl žalovaný v soudním řízení z toho důvodu, že byl zastoupen advokátem, byly vynaloženy důvodně (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). V této úvaze vyšel soud z nálezů Ústavního soudu ze dne 14. 9. 2010, sp. zn. III. ÚS 1180/10, a ze dne 23. 11. 2010, sp. zn. III. ÚS 2984/09, které dospívají k závěru, že orgány veřejné moci s dostatečným materiálním a personálním vybavením a zabezpečením jsou schopny kvalifikovaně hájit svá rozhodnutí, práva a zájmy, aniž by musely využívat právní pomoci advokátů. Městský úřad má k plnění svých pravomocí, jakož i výkonu jiných práv, specializované orgány a odborný aparát. U žalovaného, který je městským úřadem města velikosti Roudnice nad Labem (tj. obec s rozšířenou působností), lze očekávat, že jeho orgány budou schopny kvalifikovaně obhajovat svá rozhodnutí či jiné úkony před soudem a argumentovat v jejich prospěch. Náklady vynaložené na zastoupení advokátem tak nebyly v soudním řízení vynaloženy účelně. Žalovanému proto soud rozsudku nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť mu nevznikly náklady řízení přesahující rámec jeho běžné činnosti, resp. tyto náklady nebyly účelně vynaloženy. Výrokem II. rozsudku tak soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 22. dubna 2025

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
předseda senátu